

tillige bestemt, at denne Lære efter visse bestemte symboliske Bøger skal forkyndes af Præsterne, hvoraf altsaa fuldstændig følger, at de Mænd, der efter vort Forslag blive ordinerede, skulle forkynde Folketjens Lære efter dens symboliske Bøger. Den ærede Ordfører fandt imidlertid, at man skulde have vedtaget her i Loven, at Vedkommende skulde aflægge Præstededen; men naar der staaer i Loven, at de skulle ordineres paa behørig Maade, vil det vel forståa sig af sig selv, at de ogsaa skulle aflægge den dermed forbundne Præsteded; og selv om det ikke maatte kunne indbefattes heri, troer jeg heller ikke, at en saadan Bestemmelse behøves; thi der er saa mange andre Bestemmelser, der da, hvis vi ville gaae saa udtømmende tilværks, ogsaa skulde optages i Loven. Jeg skal saaledes nævne Spørgsmaalet om Præsternes Indsættelse, Kirkenes Indvielse og andet Sligt; det er Altsammen Noget, som vi have meent faldt ind under det almindelige Udtryk, at Vedkommende skulde være undergivne de almindelige Forskrifter for Folketjens, og den ærede Ordfører har jo været enig med os i, derfor ikke at optage saadanne Bestemmelser. Men naar dette er Tilfældet, saa seer jeg ikke, hvorfor han vil have dette enkelte Punkt trukket frem. Forøvrigt forekommer det mig, at vi ikke her gennem Lovgivningen skulle foreskrive, hvorledes Kongen tager sine Embedsmænd i Tred, og det undrer mig, at den ærede Ordfører netop vilde nævne dette her under en kirkelig Sag, da man tidligere meget bestemt har erklæret, at den Slags Sager havde Rigsdagen ikke Noget med at gjøre. Jeg kan henvise til den Forhandling, der fandt Sted i Landstthinget, da der for nogle Aar siden blev stillet en Forespørgsel, om ikke Præstededen skulde affattes. Der falder da saadanne Dninger, at det forekom mig klart, at baade Regeringens og Landstthingets Mening var, at det var Noget, som Rigsdagen ikke skulde besatte sig med. Hvis vi derfor her havde indsat en Bestemmelse derom, forekommer det mig, at den ærede Ordfører kunde

have bebrejdet os dette, men da vi ikke have gjort det, har han aabenbart ingen Ret til noget Saadant. Men, som sagt, Folketjens Præster ere bundne til dens Lære, enten de komme til at aflægge en saadan Tred, eller ikke, saavist som de ere bundne til at holde de gjældende Love og Forskrifter for Folketjens, og særlig ere disse Præster bundne dertil, idet der udtrykkelig staaer, at de skulle være undergivne de samme Love og Forskrifter. Hvorvidt man tilsidst skal stemme for Loven, og hvorvidt man skal tillægge den ærede Ministers Indsigelse den Vægt, som der fra flere Sider er gjort, forekommer mig at være et Spørgsmaal, der i Grunden nu ikke foreligger. Det, vi her stemme om, er, om vi finde, at en saadan Lov som denne for Dieblisset er rigtig, er billig, og om vi derfor ville sende den ind til Landstthinget, for at ogsaa det kan sige sin Mening derom. Nu er det ganske vist, som det ogsaa forrige Gang blev fremhævet, at derved løbes en Fare for, at Landstthinget skal forkaste Loven. Denne Fare maa jo tillægges større eller mindre Betydning, efter som man lægger Vægt paa denne Lov; jeg for min Part lægger ikke saa megen Vægt paa den, at jeg ikke skulde kunne løbe denne Fare, og jeg troer at turde paatage mig den Deel af Ansvaret, som derved kommer til at hvile paa mig. Jeg anseer det for langt sandsynligere, at Landstthinget gaaer ind paa Forslaget, saaledes som det er kommet herfra, fordi det efter min Mening er et meget uskyldigt Forslag — det var allerede meget beskedent, inden den kongelige Stadsfæstelse kom til, men det er efter samme endnu langt mere beskedent, og den lille Tilføining om theologiske Candidater kan umuligt i denne Henseende være op imod den Forandring, der er sleet ved Bestemmelsen om den kongelige Stadsfæstelse, thi derved er som sagt det Hele i Grunden blevet en BevillingsSag. Men dertil kommer, at Landstthinget jo dog ogsaa tidligere, vel i en noget anden Skikkelse, men dog et Landstthing, har vist, at det ingenlunde var saa ugunstigt imod den Slags Bestræbelse, som her foreligger. Da for et Aars